

D ů v o d y:

Zaplatil-li vydražitel pohledávku knihovně zajištěnou na vydražené jím nemovitosti, týká se placení to pouze vnitřního poměru mezi ním a dotyčným jím převzatým hypotekárním věřitelem, a nejde o poměr, jež bylo by exekučnímu soudu při rozvrhu respektovati. Vždyť oním zaplacením nebyla nijak dotčena a zejména nerozšířila se práva na nejvyšší podání odkázaných účastníků a nebylo dotčeno ani rozšířeno nejvyšší podání samo. Nebylo proto potřebí, aby vydražitel pohledávku onu pak sám k rozvrhu přihlašoval. Totéž platí, převzal-li vydražitel pohledávku onu neb její příslušenství k placení. Tímto placením, pokud se týče převzetím splnil jen za souhlasu oprávněného knihovního věřitele svoji povinnost ve smyslu zákona (§ 152 ex. ř.), a nerozhoduje, platil-li snad dříve, nepouživ práva k půlletní výpovědi poskytnutého mu § 153 ex. ř. To nemůže mu býti nikterak na újmu. Rekursní soud právem sice vyslovil, že exekuční soudce musí, jak bylo dovedeno v rozhodnutí Sb. n. s. č. 5168, při rozvrhu nejvyššího podání přihlížeti ke knihovnímu stavu vydražených nemovitostí, jak se jevil v den rozvrhu, pochybil však, maje za to, že vydražitel byl povinen žádati o přikázání pohledávky jím hypotekárnímu věřiteli zaplacené, pokud se týče jím převzaté, a že nevykonav toto právo způsobil vstup následujících hypotekárních věřitelů do zástavního místa oním placením (převzetím) uprázdněného. Dotyčná přihláška vydražitelova neměla by žádného smyslu, neboť by tím bylo jen vysloveno, že má sám sobě pohledávku tu zapraviti, a šlo by tu tudíž o pouhý účetnický formalismus. Napadeným rozhodnutím rekursního soudu došlo by však ve skutečnosti k zvýšení nejvyššího podání o zmíněnou částku, vydražitelem již zapravenou, pokud se týče převzatou, kterou by musil vydražitel zapraviti tudíž po druhé. Tím by byl vydražitel neprávem značně poškozen a hypotekární věřitelé, na něž se pro vyčerpání rozdělované podstaty nic již dostati nemělo, bezdůvodně a nezákonně obohaceni. Přísluší proto vydražiteli právo brániti se proti usnesení rekursního soudu, které je právně mylné. Rekursu jeho, jímž se domáhá výroku, aby částka 50.000 Kč s přísl. byla přikázána manželům Adolfu a Bedřišce J-ovým, bylo tudíž vyhověti, když tito přihlásiti včas svoji hypotekárně zajištěnou pohledávku 50.000 Kč k rozvrhu tak, že kapitál má vydražitel převzítí započtením na nejvyšší podání, kdežto zadrželé úroky hotovým zaplacením, a když na tuto přihlášku se i při rozvrhovém roku odvolali.

Čís. 15463.

Zmatečnost odvolacího řízení i rozsudku, bylo-li po předchozím přerušení pokračováno ve sporu, ačkoli byl zažalovaný nárok v konkursu přihlášen a zjištěn.

(Rozh. ze dne 3. října 1936, Rv I 1634/34.)

Srov. rozh. čís. 14374.

Do rozsudku prvního soudu, jímž bylo vyhověno žalobě, podala žalovaná pozůstalost odvolání. Za odvolacího řízení byl na její jmění prohlášen konkurs, což první soud oznámil odvolacímu soudu, který poté odvolací řízení přerušil, pokračoval však v něm, když žalobkyně navrhla, aby v přerušném řízení bylo podle §§ 8, odst. 2, 3, 115 konk. ř. pokračováno. Ve věci samé odvolací soud nevyhověl odvolání rozhodnův o pohledávce, již správce konkursní podstaty uznal.

Nejvyšší soud zrušil rozsudek odvolacího soudu pro zmatečnost a návrh na pokračování řízení odmítl.

Důvody:

Podle § 8 (1) konk. ř. se přerušují prohlášením konkursu veškeré zahájené spory, v kterých jest úpadce žalobcem nebo žalovaným mimo spory o nároky, které se vůbec netýkají jmění náležejícího do konkursní podstaty. Podle § 8 (3) k. ř. lze ve sporech o nároky, které jest v konkursu přihlásiti, pokračovati až po zkušební rok. Z ustanovení §§ 63, 111 a 112 až 115 k. ř. plyne, že pokračovati lze jen ve sporech o popřených pohledávkách (Sb. n. s. čís. 14374). Pohledávky v konkursu zjištěné, t. j. správcem podstaty uznané a žádným z konkursních věřitelů k tomu oprávněných nepopřené a ani úpadcem výslovně nepopřené, mohou býti vymáhány proti dlužníku (úpadci) exekucí podle zápisu konkursního komisaře v seznamu přihlášek. Věřitel nabývá tu exekučního titulu se všemi účinky pravoplatného a vykonatelného rozsudku, takže pokračovati ve sporu o pohledávce takové je nepřípustné a zmatečné, ježto uplatnění nároků v konkursu zjištěných vyhrazuje zákon jen exekučnímu řízení a tím jest tedy pořad práva vyloučen. V souzeném případě oznámil okresní soud odvolacímu soudu, že na jmění pozůstalosti po Bohumilu Š. byl prohlášen konkurs. Odvolací soud přerušil pak řízení. Podáním ze dne 1. prosince 1933 navrhla žalobkyně, aby se pokračovalo v přerušném sporu podle §§ 8 (2, 3) a 115 k. ř. se správcem konkursní podstaty Dr. P. Tento poukázal v podání ze dne 24. ledna 1934, že uznal v konkursu mimo jiné všechny pohledávky v tomto sporu zažalované. Odvolací soud připustil a provedl důkaz konkursním spisem a uvedl v důvodech svého rozsudku v tomto směru jen, »že žalobkyně přihlásila v konkursu částku 12.532 Kč 85 h, konkursní správce uznal z ní 7.844 Kč, aniž uvedl, kolik uznává ze zažalované pohledávky, že žalobkyně byla vzhledem k tomu poukázána usnesením konkursního komisaře, aby se domáhala na konkursním správci popřené nároku a že žalobkyně nemohla, protože spor byl již v běhu, nic jiného podniknouti než navrhnouti, aby bylo v něm se správcem konkursní podstaty pokračováno, a že ten teprve podáním ze dne 25. ledna 1934 sdělil, že jeho uznání se vztahovalo na všechny účty uplatňované tímto sporem«. V dovolání uplatňuje žalovaný mimo jiné i zmatečnost odvolacího řízení, kterou shledává i v tom, že bylo v něm pokračováno, ač sporná pohledávka byla v konkursu uznána. K zjištění tohoto dovolacího důvodu zmatečnosti bylo konáno šetření podle § 509 (3) c. ř. s. a bylo zjištěno,

že uznání konkursního správce se vztahovalo i na všechny pohledávky v tomto sporu zažalované. Z konkursních spisů jest také patrné, že žádný z konkursních věřitelů k tomu oprávněných ani úpadkyně výslovně jich v konkursu nepopřela. Spor měl tedy zůstatí přerušen a nemělo se v něm pokračovati. Stalo-li se tak, trpí další řízení i rozsudek zmatečností.

Čís. 15464.

Dovolání podané do soudního protokolu jest odmítnouti.

(Rozh. ze dne 3. října 1936, Rv I 981/35.)

Stejně: Sb. n. s. čís. 8598.

Nejvyšší soud odmítl dovolání žalovaného, jež bylo sepsáno u okresního soudu v H. jako dožádaného soudu bydliště žalovaného do protokolu.

Důvody:

Sepsání dovolání do soudního protokolu odporuje nejen předpisu § 506 c. ř. s., podle něhož se dovolání musí státi podáním (§ 74 c. ř. s.), nýbrž i výslovnému předpisu § 507, posl. odst. c. ř. s., podle něhož nemůže býti podání dovolacího spisu nahrazeno prohlášením do soudního protokolu. Bylo-li dovolání vzneseno ve formě nepřípustné podle výslovného zákazu zákona, nemohla býti tato vada napravena tím, že protokol u soudu sepsaný byl dodatečně podepsán advokátem. Náprava podle § 85 c. ř. s. není tu možná, protože se předpis o nápravě formálních vad nehodí na tento případ a protože dovolací lhůta již dávno uplynula. O dovolání žalovaného nelze zahájití zákonné řízení a bylo je proto odmítnouti podle § 507 c. ř. s. (Sb. n. s. čís. 8598).

Čís. 15465.

K výkladu § 530, posl. odst. c. ř. s.

Soud rozhodující o žalobě o obnovu jest povinen dbáti z úřadu, zda jde skutečně o nové skutkové okolnosti nebo průvody podle § 530 čís. 7 c. ř. s., zejména jde-li o obnovu sporu o rozluky manželství.

(Rozh. ze dne 3. října 1936, Rv II 601/36.)

Nižší soudy vyhověly žalobě o obnovu, v níž žalobce uplatňoval jako novou skutečnost podle § 530 čís. 7 c. ř. s. cizoložství žalované své manželky, zrušily rozsudek, jímž žaloba žalobcova na rozluky jeho manželství se žalovanou byla zamítnuta, a vyslovily, že se manželství stran rozlučuje z viny obou stran.

Nejvyšší soud zamítl žalobu o obnovu.